

پیشکسوت - موشک بالستیک سجیل، موشکی دوربرد (۲ هزار کیلومتر) بوده و با وزن ۲۳ تنیاش، سنگینترین موشک ایرانی نام گرفته است. به گزارش پیشکسوت به نقل از پایگاه مرکز اسناد انقلاب اسلامی، موشک «سجیل» همانند موشک قدر (مدل پیشرفته و ارتقا یافته شهاب ۳) در نیمه دوم دهه ۸۰ شمسی رونمایی شد و برخی این موشک را برترین موشک بالستیک ایرانی میدانند.

این موشک تحت پروژه مشهوری به نام عاشورا ساخته شد و اولین موشک دوربرد سوخت جامد ایران است. این موشک به سرعت آماده پرتاب می شود. این ویژگی باعث کاهش احتمال حمله به پرتابگر و موشک آماده به پرتاب قبل از شلیک میشود.

همچنین به دلیل شتاب بسیار بالای سجیل، امکان ردگیری آن در فازهای اولیه پرتاب بسیار کم و عملاً شانس دشمن برای انهدام این موشک در طی پرواز را ناچیز میکند چرا که این موشک بالستیک عمل کرده و سرعت بالایش نیز عامل مهمی در عدم توانایی سامانه های پدافند هوایی بالستیکزن، در انهدام موشک شده است.

برد سجیل ۲۰۰۰ کیلومتر عنوان شده و تاکنون در ۲ نمونه سجیل ۱ و ۲ معرفی شده است و دارای وزن ۲۳۵۴۰ کیلوگرم است. در واقع این موشک سنگین ترین موشک ایرانی نام گرفته است.

این موشک از دو موتور بهره برده و به اصطلاح دو مرحله‌ای و بالستیک عمل می کند. موشکهای بالستیک از لانچرهای ثابت و متحرک پرتاب میشوند و طرز کارشان نیز بدین شکل است که به صورت عمودی و یا زاویه دار (بسته به برد و کارکرد) پرتاب شده و از جو زمین خارج میشوند.

پس از خروج موشک از جو زمین، موشک حالت افقی به خود گرفته و در خارج از جو شروع به حرکت میکند و به محض رسیدن به بالای سر هدف، موشک مجدداً وارد جو شده و با استفاده از جاذبه زمین و با سرعت بسیار بالا، روی هدف خودش سقوط میکند.

موشکهای بالستیک از انواع مختلفی از هدایتها بهره میگیرند و قابلیت پرتاب با استفاده از سوختهای متنوعی از جمله سوخت مایع، جامد و جامدمرکب را دارا هستند.

سوخت مایع در مورد موشکهای بالستیک کمتر مورد استفاده قرار میگیرد و بیشتر برای پرتاب موشکهای حامل ماهواره استفاده میشود. اما «سوختهای جامد» و «سوختهای جامد مرکب» که برخلاف سوختهای جامد در آنها، ماده سوختی و اکسید کننده مخلوط شده و سوخت به صورت بلورهای درآمده و فرآیند احتراق را ادامه میدهد، امروزه مرسومترین سوختها هستند، البته هنوز هم بسیاری از کشورها در تولید موشکهای بالستیک، همچنان از سوختهای مایع استفاده میکنند. یکی از مهمترین مزایای استفاده از سوختهای جامد به نسبت سوختهای مایع، ماندگاری این سوختهاست. سوختهای مایع ماندگاری بسیار کمی داشته و باید بعد از مدتی حتماً سوخت موشک تعویض شود اما سوختهای جامد چیزی در حدود ۹ سال ماندگاری دارند.

سرعت بازگشت موشک بالستیک سجیل به جو زمین و سقوط روی هدف، حدود ۱۳ ماخ (حدود ۴۳۰۰ متر بر ثانیه) است که این خود، انهدام موشک را برای تمام سامانههای دفاع هوایی موجود «ناممکن» می کند.

فناوری سوخت جامد مرکب که در این موشک استفاده شده نیز علاوه بر ویژگیهای رانشی مطلوب، عمر انبارداری بالایی را نیز برای آن به دنبال دارد.

سامانه های هدفگیری، ناوبری و هدایت سجیل دقت بسیار بالایی را برای آن به ارمغان آوردهاند که برای این موشک ارزش عملیاتی زیادی را ایجاد کرده است.

موشک سجیل ۲ نیز از سوخت جامد استفاده میکند همچنین این موشک از سرعت و دقت بیشتری در برخورد با هدف بهره برده و از عملکرد منحصر به فردی در سیستم ناوبری به نسبت دیگر موشکهای زمین به زمین ایران برخوردار است.

موشکهای سوخت مایع با توجه به نیاز به شارژ شدن سوخت در مخازن پیش از پرتاب، زمان آمادگی زیادی دارند. در این حالت امکان شناسایی موشک پیش از پرتاب وجود دارد. برای رفع این مشکل از سالها پیش سیلوهای زیرزمینی برای پرتاب موشکهای بالستیک در نقاط مختلف کشور ساخته شده که میتوان موشک شارژ شده و آماده شلیک را تا چند ماه در آنها نگاه داشت.

بسیاری، موشک بالستیک و دوربرد سجیل را جزو اولین گزینههای ایران برای پاسخگویی به هر گونه تجاوز رژیم صهیونیستی به کشورمان می دانند، موضوعی که این موشک را بیش از پیش مورد توجه جهانیان قرار داده است.